

Jean Webster

Patty a
kollégiumban

Jean Webster
Patty a kollégiumban
regény

Fordította:
Borbás Mária

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2007

Első fejezet

Peters gyanakszik

- A papírnehezék nyilvánvalóan nem szögek beverésére készült - jelentette ki Patty, miközben sérült hüvelykujját szopogatta. - Bárcsak lenne egy kalapácsom.

Nem várt választ, a létra tetejéről nézett le szobatársnőjére, aki a padlón ülve díványpárnákat és függönyöket szedett elő egy jókora kartondobozból.

- Priscilla - rimánkodott Patty -, te semmi hasznosat nem művelsz. Eredj, és kérj Peterstől egy kalapácsot.

Priscilla kelletlenül felkászálódott. - Szerintem legalább ötven lány vadászik kalapácsra.

- Ó, Petersnek van egy saját külön bejáratú kalapácsa, a nadrágzsebében. Kérd kölcsön azt! És, Pris - szólt utána Patty -, kérd meg, hogy küldjön fel valakit, hogy leszedje a szekrényajtót!

Patty letelepedett a létra legfelső fokára, és szemügyre vette az alanti káoszt. Erősen megviselt távol-keleti fonott karszék, több különféle szék, két íróasztal, egy dívány, egy asztal, és két nagy kartondoboz omlott ki a szoba négy sarkából. Az itt-ott kibukkanó padlót fűzőld szőnyeg fedte, a függöny és a falikárpit meglehetősen rikító bíborszínben tündöklött.

- Ezt aligha nevezné bárki a színek szimfóniájának - állapította meg Patty.

Az ajtón kopogtak.

- Gyere! - kiáltott ki Patty.

Egy kék matrózruhas, copfos lány bukkant fel az ajtóban. Patty némán vette szemügyre. A leány meglepetten járatra végig tekintetét a szobán, majd a pillantása elérkezett a létra tetejére.

- Én... én elsőéves vagyok - kezdte.

- Drágám - szólt könnyedén Patty -, negyedévesnek tartottalak volna. De gyere csak be, és foglalj helyet - mutatott a legközelebbi kartondobozra. - A tanácsodat szeretném kérni. A zöldnek ugyebár vannak árnyalatai - szólt, mintha egy megkezdett beszélgetést folytatna -, amelyek egész jól mennek a vöröshöz. De most mondd meg nekem őszintén: a zöldnek ez az árnyalata megy-e egyáltalán bármihez?

Az újonc Pattyre nézett, aztán a szőnyegre, majd kétkezdő mosoly tűnt fel az arcán. - Nem - ismerte el. - Nem hiszem, hogy menne.

- Tudtam, hogy ezt fogod mondani! - kiáltott fel megkönnyebbülten Patty. - No és a szőnyeggel kapcsolatban mit tanácsolnál?

- Én... én nem is tudom... - szólt tétován az újonc. - Hacsak... - hebegte - fel nem szeditek.

- Ez az! - kiáltott fel Patty. - Hogy ez még nem jutott az eszünkbe!

Priscilla jelent meg az ajtóban. - Petersnél gyanakvóbb embert nem ismerek... - kezdte, de bizonytalanul elhallgatott, amikor megpillantotta az újoncot.

- Priscilla - szólt szigorúan Patty -, remélem, nem árultad el, hogy kárpitot aggatunk a falra - és a szegélyről lecsüngő vászonra mutatott.

- Megpróbáltam eltitkolni - mondta büntudatosan Priscilla -, de a szememből kiolvasta a „kárpitot”. Alig pillantott meg, azt mondta: „Ide figyeljen, kisasszony, tudja, hogy szabályellenes függőnyt aggatni a falra, és szeget se szabad beverni, úgyhogy egyáltalán nincs szükségük kalapácsra.”

- Utálatos egy alak! - mondta Patty.

- Igen - folytatta gyorsan Priscilla -, de aztán visszafelé jövet benéztem Georgie Merrileeshez, és kölcsönkértem a kalapácsát. Jaj, el is felejtettem - tette hozzá -, Peters azt mondja, nem vehetjük ki azt a szekrényajtót, mert rögtön még ötszáz ifjú hölgy akarná a magáét kivetetni, és fél tucat ember dolgozhatna egész nyáron, hogy visszategye.

Patty gyanúsán összevonta a szemöldökét, az újonc - hogy elhárítsa a fenyegető vihart - félénken közbeszólt:

- Ki az a Peters?

- Peters - mondta Priscilla - egy alacsony, karikalábú és művészsakállú úriember, akinek gondnok a hivatalos címe, de valójában diktátor. Mindenki fél tőle - még a főtanboszorka is!

- De én nem - mondta Patty -, és - tette hozzá határozottan - az az ajtó lekerül onnan, akár beleegyeznek, akár nem. De azt hiszem, magunknak kell leszednünk. - A szemem megint megakadt a szőnyegen, és az arca felderült. - Ó, Pris, nagyszerű új feladat áll előttünk! Ez a barátnőm azt mondja, egy cseppet sem tetszik neki a szőnyeg, ajánlja, hogy szedjük fel, és fessük be magunk feketére a padlót. Magam is belátom, hogy a fekete padló, itt-ott kis szőnyegekkkel, lényegesen javítaná az összképet.

Priscilla bizonytalanul nézett az újoncra a padlóra.

- Gondolod, hogy megengednék?

- Semmi értelme sem lenne megkérdezni - mondta Patty.

Az újonc felcihelődött. - Azért jöttem - mondta tétovázva -, hogy megtudjam... mármint úgy tudom, a lányok átadják a régi könyveiket, és azt gondoltam, hogy ha nem bánnátok...

- Bánnánk? - nevetett Patty. - Kölcsönadnánk még a lelkünket is ötven centért egy félévre.

- Egy... egy latin szótárt keresek - mondta az újonc -, és a lányok a szomszéd szobában azt mondták, hogy talán nektek van.

- Még hozzá nagyon szép - mondta Patty.

- Nem - vágott közbe Priscilla. - Az övéből O-tól R-ig hiányoznak a lapok, és csupa cafat az egész, de az enyém - belehajolt az egyik kartondobozba, és egy vastag, fedőlap nélküli kötetet halászott ki belőle -, bár a szépségéből már valamelyest veszített, még mindig épp oly jól használható.

- Az enyémben jegyzetek és illusztrációk is vannak - mondta Patty. - Mindjárt megmutatom, milyen szép! - Lefelé indult a létrán, de Priscilla visszakergette, és Patty dühösen tért vissza a létra legfelső fokára.

- Miért nem mondtad - kiáltott rá az ijedt újoncra -, hogy szótárt akarsz, mielőtt ő visszajött? - Aztán figyelmeztetően tette hozzá: - Hadd szolgáljak neked egy jó tanáccsal kollégiumi életed küszöbén. Sose válassz magadnál nagyobb lakótársat. Az mindig veszedelmes.

Az újonc ijedten hátrált, amikor nyílt az ajtó, és egy göndör, vörös hajú, csinos leány lépett a szobába.

- Pris, te szörnyeteg, elvitted a kalapácsomat!

- Ó, Georgie, nekünk jobban kell, mint neked. Inkább gyere, segíts szögelni!

- Hahó, Georgie - szólt a létráról Patty. - Ugye szép lesz a szobánk, mire elkészül?

- Micsoda optimizmus! - nézett körül nevetve Georgie.

- Még nem látszik - válaszolt Patty. - A tapétát ezzel a vörös anyaggal fogjuk befedni, a padlót feketére festjük, sötét bútoraink lesznek, vörös a függöny, és tompa a világítás. Pont olyan lesz, mint a Keleti Terem a Waldorf szállóban.

- Hogyan értétek el, hogy mindezt megengedjék? - kérdezte Georgie. - Ma három ártatlan kis rajzszőget vertem be, és Peters nekem támadt, és azt mondta, feljelent, ha ki nem húzom őket.

- Mi sosem kérünk engedélyt - magyarázta Patty. - Ez a módja.

- No, ha hétfőig el akartok készülni, akkor éppen elég dolgotok lesz - jegyezte meg Georgie.

- *C'est vrai* - bölintott Patty, és gyorsan leszállt a létráról. - Igaz. Tehát itt maradsz, és segítesz nekünk. A bútorokat be kell tolni a hálószobákba, és a szőnyeget felszedni, mielőtt hozzáfognék a festéshez. - Puhatólózó pillantást vetett az újoncra. - Szörnyen el vagy foglalva?

- Nem nagyon. A szobatársnőm még nem érkezett meg, úgyhogy nem kezdek a rendezkedéshez.

- Annál jobb; akkor legalább segíthetsz nekünk bútort tologatni.

- Patty! - szólt Priscilla. - Te igazán lehetetlen vagy!

- Igazán szívesen segítek, ha megengeditek.

- Hogyne - mondta lekötelezően Patty. - Elfelejtettem megkérdezni a nevedet, pedig nem hiszem, hogy szeretnéd, ha egyszerűen csak „Újonc”-nak hívnánk. Az nem eléggé egyéni.

- A nevem Geneviève Ainslee Randolph.

- Geneviève Ains... Jaj nekem! Képtelen lennék megjegyezni. Nem bánod, ha a rövidség kedvéért egyszerűen Lady Clara Vere de Vere-nek hívnálak?

Az újonc kételkedve nézett rá, Patty pedig így folytatta:

- Lady Clara, engedd meg, hogy bemutassam lakótársnőmet, Miss Priscilla Pondot, semmi köze a Pond's arckrémhez. Jó sportoló, díjat nyert síkfutásban és gátfutásban, és igazán megtisztelő módon gyakran bekerül a neve az újságba. Ez pedig kedves barátnőm, Miss Georgie Merrilees, Dakota egyik legrégebbi családjából. Merrilees kisasszony nagyon tehetséges - tagja az énekkarnak, játszik fésűn...

- ...és - vágott a szavába Georgie - engedd meg, hogy bemutassam Miss Patty Wyattet, aki...

- ...akinek nincs semmi különös tehetsége - mondta szerényen Patty - csak egyszerűen jó, szép és okos.

Az ajtón kopogott valaki, és választ sem várva benyitott. - Miss Theodora Bartlett - folytatta Patty -, akit Iker néven ismerünk, Miss Vere de Vere.

Iker kissé kábán bámult, és lezökkent az egyik dobozra.

- Az Iker elnevezés - magyarázta Patty - merőben képtelen értelmű. A valóságban csak egy van belőle. A név még újonckorában ragadt rá, de az oka elveszett a múlt idők homályában.

Az újonc Ikerre nézett és kinyitotta a száját, de aztán újra becsukta, anélkül, hogy szót is szólta volna.

- Legfőbb életem mindig is az volt - mondta Patty -, hogy „hallgatni arany”. Úgy látom, rokonlelkek vagyunk.

- Patty - mondta Priscilla -, ne zaklasd már azt a szegény gyereket. Inkább dolgozz!

- Nem zaklatom - mondta Patty -, egyszerűen csak ismerkedünk. De most igazán nincs itt az ideje az üres udvariasságnak. Akarsz valamit kölcsön, vagy csak látogatóba jöttél? - fordult Ikerhez.

- Csak látogatóba; de inkább majd visszajövök, ha már nem lesz több eltolni való bútor.

- Nem mész véletlenül a városba ma délután?

- De igen - mondta Iker. Majd óvatosan hozzátette: - Ha függönytartó rúd kell, azt nem hozok. Tegnap este hoztam egyet Lucille Carternak, mert szobaavatót akart tartani, és nem ért rá, én meg felspékeltem a rúddal a kocsivezetőt; és miközben bocsánatot kértem tőle, a rúd másik végével leütöttem a rektorasszony fejéről a kalapot.

- Már van elegendő függönyrudunk - mondta Patty. - Csak festék kell: öt doboz fekete festék, meg három nagy ecset, és köszönöm szépen. Isten veled. Most pedig - folytatta - első dolgunk, hogy azt az ajtót leszedjük, aztán én kipréselek a kelletlen Petersből egy csavarhúzó, mialatt ti kiszeditek a szögeket a szőnyegből.

- Nem fog adni - jósolta Priscilla.

- Majd meglátjuk - mondta Patty.

Öt perc múlva visszatért, a feje fölött egy félreismerhetetlen csavarhúzó lóbálva. - *Voilà, mes amies!* Íme, barátomim! Peters saját külön bejáratú csavarhúzója, amiért én magam vagyok felelős.

- Hogyan szerezted? - kérdezte gyanakodva Priscilla.

- Gondolod, hogy leütöttem egy sötét sarokban és kiraboltam? Udvariasan elkértem tőle, és ő megkérdezte, hogy mire kell. Azt feleltem, hogy csavart húzni, és ez az egyszerű válasz olyan jól hatott rá, hogy szó nélkül ideadta. Peters igazán aranyos; csakhogy ő is olyan, mint a többi férfi - diplomatikusan kell bánni vele.

Aznap este tíz órakor a 399-es számú dolgozószoba szőnyege egy felsőbb emeleti folyosó végén búj meg gondosan feltekerve, ahol nehezen lehetett volna az eredetét megállapítani. Az egész lakosztályban terpentinszag terjengett, és a 399-es dolgozószoba padlója feketén ragyogott, négy-öt festetlen pontot kivéve, amelyeket Patty „lépő sziget”-nek nevezett, és utólag szándékozott befesteni. A délután vagy

az este folyamán bekopogtató minden látogatónak ecsetet nyomtak a kezébe, és térden csúszva festenie kellett. A padlón kívül három könyvespolc és egy szék alakult át mahagóniból sötét tölgygé, és még mindig maradt fél doboz festék, amit Patty mindenáron szeretett volna felhasználni.

Másnap reggel, a közlekedési nehézségek ellenére, megint felállították a létrát, és nagy lelkesedéssel haladt a kárpitozás, amikor kopogtak az ajtón.

Patty, mit sem sejtve a közelgő veszedelemről, barátságosan kikiáltott:

- Szabad!

Az ajtó kinyílt, és Peters jelent meg a küszöbön. Priscilla galádul elmenekült, otthagya lakótársnőjét a létrán.

- Maga az a fiatal hölgy, aki tegnap kölcsönkérte a csavar... - Petersnek elakadt a szava, a padlóra nézett, és leesett az álla csodálkozásában. - Hol a szőnyeg? - kérdezte aztán olyan hangon, mintha feltételezné, hogy a szőnyeg a festék alatt rejtőzik.

- Kint van a folyosón - mondta kedvesen Patty. - Kérem, vigyázzon, ne lépjen a festésre. Mit szól, ugye sokkal szebb így?

- Engedélyt kellett volna kérni... - kezdte Peters, de a szeme megakadt a falikárpiton, és újra benne rekedt a szó.

- Igen - mondta Patty -, de tudtuk, hogy most úgysem tudna egy embert nélkülözni, aki megfesse, így hát nem akartuk zaklatni.

- Szabályellenes függönyt aggatni a falra.

- Hallottam, hogy ez a szabály - mondta kedvesen Patty -, és általában nagyon jó szabálynak tartom. De nézze csak meg ennek a tapétának a színét. Borsózöld. Magának elég tapasztalata van a tapéták terén, Mr. Peters, hogy belássa: ez lehetetlen. Különösen, hogy a függönyünk vörös.

Peters szeme az ajtó nélküli szekrényen akadt meg.

- Maga az a fiatal hölgy - kérdezte mogorván -, aki arra kért, hogy vegyem ki ezt az ajtót?

- Nem - mondta Patty -, azt hiszem, a lakótársnóm lehetett. Nagyon nehéz volt - tette hozzá -, sokat bajlódunk vele, de hát beláttuk, hogy magának most nagyon sok a dolga, és nem akartuk zaklatni. Ehhez kellett a csavarhúzó is. Sajnálom, hogy tegnap este nem adtam vissza, de nagyon fáradt voltam, és elfelejttem.

Peters morgott valamit. Egy faliszekrénykét nézett.

- Nem tudta - kérdezte szigorúan -, hogy nem szabad szöveget beverni?

- Az nem szög, hanem kampó! - méltatlankodott Patty. - Emlékeztem, hogy maga ellenzi, ha kilyukasztjuk a falat, így csak két kampót vertem be, bár tartok tőle, hogy háromra lenne szükség. Mit gondol, Mr. Peters? Elég erősnek látszik?

Peters meghúzta a kampót.

- Elég erős - mondta mogorván. Amikor megfordult, tekintete a Priscilla hálósobájában álló asztalra esett. - Az gázkályha odabent? - kérdezte.

Patty vállat vont. - Csak volna. Vigyázzon, Mr. Peters, ne érjen ahhoz a könyvespolchoz. Éppen most festettük át.

Peters elugrott, és úgy állt ott, mint a rhodoszi koloszuszus, egyik lábával az egyik, a másikkal méternyire egy másik szigeten. Ilyen helyzetben még egy gondnok sem látzik méltóságteljesnek, és Patty vágyakozva tekintett körül valaki után, aki osztozhatna vele a mulatságos látványban. De érezte, hogy a csend nyomasztóvá válik, és sietve megszólalt:

- Valami baj van a kályhával; nem akar égni. Attól tartok, rosszul raktuk össze. Nem lepne meg, ha meg tudná

mondani, mi a hibája. – Bájosan elmosolyodott. – A férfiak olyan jól értenek az ilyesmihez. Lenne szíves megnézni?

Peters megint morgott, de azért odalépett a kályhához.

Öt perc múlva, amikor Priscilla bedugta a fejét az ajtón, hogy megnézze, maradt-e valami Pattyból, meglátta Peterset, amint az ő hálósobája padlóján térdel, a szétszedett gázkályha darabjai között, és hallotta, amint így szól: – Igazában nem is kell jelentenem magukat, hiszen ha már fent van minden, hát maradhat is.

Mire Patty így válaszolt: – Nagyon kedves, Mr. Peters. Természetesen, ha tudtuk volna...

Priscilla halkán becsukta az ajtót, és a folyosóra húzó-
dott, hogy megvárja Peters távozását.

– Hogy tudtál így elbánni velem? – rontott a szobába, mi-
helyt Peters lépteinek zaja elhalt a folyosó másik végén. –
Azt hittem, gyászmisét mondhatok maradványaid fölött,
mire Peterset térdén állva és nyájas beszélgetésbe merülve
találom!

Patty arcán kifürkészhetetlen mosoly tűnt fel.

– Ne felejtse el – mondta –, hogy Peters nemcsak gond-
nok, hanem férfi is.

Második fejezet

Maradandó élmény

- Ma én készítem a teát - mondta kegyesen Patty.
- Ahogy tetszik - felelte Priscilla, és kételkedően vállat vont. Patty szemlét tartott a teáskészlet fölött.
- Kicsit porosak a csészek - jegyezte meg.
- Akkor talán mosd ki őket - javasolta Priscilla.
- Nem - mondta Patty -, az túl nagy munka. Kérlek, csukd be az ablaktáblákat, és majd meggyűjtjük a gertyákat - nagyon hangulatos lesz. Szabad! - szólt, amikor kopogtak az ajtón.

Georgie Merrilees, Lucille Carter és Bartlett Iker jelentek meg az ajtóban.

- Igaz, hogy a két P teadélután ad ma? - kérdezte Iker.
- Igen, gyertek beljebb. Én magam készítem el a teát - felelt Patty -, és majd meglátjátok, mennyivel jobb háziaszszony vagyok, mint Priscilla. Te, Iker - folytatta -, töltsd meg a teáskannát vízzel; te meg, Lucille, kérlek, kérj kölcsön egy kis alkoholt a folyosó végén lakó újoncoktól. A mienk kifogyott. Én is megtenném, de én már olyan sokat kértem, és téged nem ismernek. És - ó, Georgie, te olyan szolgálatkész, aranyos lány vagy, fuss le a boltba egy kis

cukorért! Úgy emlékszem, láttam valami pénzt Priscilla íróasztalán az ezüst tintatartóban.

- Van cukrunk - mondta Priscilla. - Tegnap vettem fél kilót.

- Nem, báránykám, csak volt. Este kölcsönadtam Bonnie Connaught-nak. Keresd csak meg a kanalakat - tette hozzá. - Ott láttam őket a könyvespolc alján, Kipling mögött.

- És mit fogsz tenni te, ha szabad érdeklődnöm? - kérdezte Priscilla.

- Én? Ó, én majd itt ülök a karosszékben, és elnökölök.

Csak tíz perc múlva, amikor a társaság már kényelmesen elhelyezkedett a díványpárnákon a szoba minden sarkában, és vidáman folyt a társalgás, vették észre, hogy nincs citrom.

- Biztos? - kérdezte ijedten Patty.

- Egy darab sincs - mondta Priscilla, és felfordította a korsót, amelyben citromot szoktak tartani.

- Nem vagyok hajlandó megint lemenni a boltba - jelentette ki Georgie.

- Nem baj - mondta kegyesen Patty. - Egészen jól megleszünk citrom nélkül is. - Ő maga sohasem itta citrommal a teáját. - A teadélután lényege nem a tea, hanem a társalgás, és kár ilyen apróságokkal elrontani a kedvünket. Látják, ifjú hölgyeim - folytatta olyan hangon, mint egy előadást tartó tanár -, bár most döntöttem ki az alkoholt a cukorra, úgy teszek, mintha észre sem venném, és könnyedén csevegek tovább, hogy vendégeim figyelmét eltereljem róla. Fő a jó modor. - Patty kényelmesen hátradőlt, és úgy folytatta: - Holnap lesz a bál. Vajon sok...

- Erről jut eszembe - vágott közbe Iker. - A bátyám számára nem kell táncokat fenntartanotok. Ma reggel kaptam tőle levelet, azt írja, hogy nem jöhet.

- Csak nem tört el valamit? - kérdezte részvételleljesen Patty.

- Mármint mit?

- Ó, hát a lábát, karját vagy a nyakát. Igen gyakoriak a balesetek a mi évenkénti bálunk előtt.

- Magam is azt hiszem, hogy csak kifogás - hagyta rá Iker. - Azt gondolhatta, hogy ő lenne az egyetlen férfi, és hogy egyedül és támasz nélkül mind a hatszáz lánnyal kellene táncolnia.

Patty szomorúan ingatta a fejét.

- Mind egyformák. És a kollégiumi bál nem is volna bál, ha a meghívott urak fele nem kapna hirtelen valami komoly betegséget, nem kellene sürgős üzleti ügyben elutaznia, vagy nem adódna gyász eset a családjában. Legokosabb lenne, ha az ember három vendéget hívna, de csak egy táncrendet állítana össze.

- El sem tudom hinni, hogy már holnap lesz a bál - merengett Priscilla. - Mintha csak egy hete csomagoltuk volna ki a poggyászsunkat vakációról visszatérve, és mire észbe kapunk, már csomagolhatunk is a karácsonyi vakációra.

- Igen, és észre sem vesszük, megint kicsomagolhatunk, és három hét múlva nyakunkon a vizsgák - mondta Georgie, a pesszimista.

- Ó, ami azt illeti - mondta erre Patty, az optimista -, észre sem vesszük, és már kezünkben a diploma.

- És aztán - sóhajtott Georgie -, mielőtt pályát választanánk, már idős hölgyek leszünk, és figyelmeztetjük az unokáinkat, hogy húzzák ki magukat, és vegyenek fel sárcipőt.

- És - mondta Priscilla - mielőtt teát kapnánk, a sírban leszünk valamennyien, ha abba nem hagyod a szónoklást, és nem ügyelsz a teáskannára.

- Forr - állapította meg Patty.
- Igen - bólintott Priscilla. - Már vagy tíz perce.
- Most az a probléma, hogyan vegyem le, hogy meg ne égessem magam.
- Te elnökölsz, neked kell megoldanod a problémát.
- Ami nagyon egyszerű - és Patty a golfütője fogójával leemelte a kannát. - Hölgyeim - folytatta, és meglóbálta a levegőben -, a kollégiumi nevelés megsegít minden nehéz helyzetben. Ha kilépnek majdan a nagyvilágba...
- Ha ballag már a vén diák... - andalodott el Iker.
- A többiek lelkesen csatlakoztak, és Patty türelmesen várt.
- ... tovább, tovább...
- Ha befejezték, hölgyeim, folytatom az előadásomat. Amikor, mint mondom, kilépnek a nagyvilágba, és ötórai teát készítenek a feltételezeten jelen levő fiataluraknak, akik délutáni látogatásra érkeztek... Követik eszmefuttatásomat, ifjú hölgyeim, vagy netán túl gyorsan haladok? Nos, míg önök társalgásba merülnek, és a teáskanna túlságosan felforrósodik, nehogy a szájukba kapják az ujjukat és feljajduljanak! Nehogy kacéran felszólítsák az ifjú urat, hogy „Vegye le *maga!*”! Ezt csak egy olyan ifjú hölgy tenné, aki nem részesült az önök előnyös neveltetésében. Ellenben legyenek méltóak az alkalomhoz, és szóljanak az említett ifjú úrhoz higgadtan: „Ez a teáskanna túlságosan felforrósodott. Kérhetném önt, hogy menjen ki az előszobába, és hozzon be egy esernyőt?”, amikor pedig az illető ifjú úr visszatér, önök kecsesen vegyék át az ernyőt, és a fogójával ugyancsak kecsesen, s ahogy az imént tőlem látták, ügyesen alkalmazzák, ifjú hölgyeim, az ifjú úr pedig...
- Patty, vigyázz! - kiáltott Priscilla.
- Ó-ó jaj-jaj-jaj! - kiáltott Georgie.
- Patty gyorsan letette a kannát a padlóra.

- Rémesen sajnálom, Georgie! Nagyon fáj?
- Ó, dehogy. Igazán kellemes érzés, ha az embert leforrázzák.
- Égett szőnyegszagot érzek - szólt Bartlett Iker.
- Patty felnyögött. - Lemondok, Pris; lemondok. Elnökölj te! Én nem fogok soha többé!
- Szeretném látni - jegyezte meg Iker -, hogyan szóraztat el Patty egy fiatalembert.
- Már volt arra is példa! - fortyant fel Patty. - És ha látni akarod, hát csak figyelj meg holnap este.
- Holnap este? Csak nem fogadsz férfivendéget a bálon?
- De igen - mondta Patty. - Legalábbis ez a szándékom.
- És tőlem egy táncot se kértél! - kiáltották méltatlankodva valamennyien.
- Senkitől sem - felelte méltóságteljesen Patty.
- Vagyis mind a húsz táncot te akarod vele táncolni?
- Ó, nem; én csak tízet szándékozom vele táncolni - de még nem állítottam össze a táncrendjét.
- Miért nem?
- Sohasem szoktam.
- Tehát már máskor is volt itt?
- Nem; hiszen épp ez az oka.
- Minek az oka?
- Nos - magyarázta Patty -, elsőéves korunk óta minden bálunkra meghívtam.
- És ő nem fogadta el a meghívást?
- Mindig elfogadta, de sohasem jött el.
- Miért?
- Mert félt.
- Kitől? A lányoktól?
- Igen - mondta Patty. - Részben. Azonkívül fiatal korában volt egy szörnyű élménye.

- Mégpedig?

- Úgy történt a dolog - kezdte Patty -, hogy én még intézetben voltam, és amikor egyszer átutazott Washington, kiszállt, hogy meglátogasson. Történetesen az inas két nappal azelőtt távozott, és magával vitt minden kést, villát és pénzt, amit csak talált, Nancy Lee aranyóráját, két kalaptűt, az én ezüstnyelű kefémet, egy üveg brandyt és egy tortát - sorolta lelkiismeretesen -, és Mrs. Trent, így hívták az igazgatónőnk, hirdetés útján keresett új inast.

- Azt hittem volna, hogy a régi kigyógyította az inastartásból - mondta Georgie.

- *Te* azt hitted volna - mondta Patty. - De az Igi nagyon csökönyös asszony volt. Aznap, amikor Raoul - így hívták a vendégemet - eljött, már tizenkilencen jelentkeztek inasnak, és Mrs. Trent belefáradt a kikérdezésükbe. Így aztán azt mondta a lányának, Sarah kisasszonynak, hogy fogadja azokat, akik este jelentkeznek. Sarah kisasszony magas volt, és szemüveget viselt, és... és...

- Jól értett a fegyelmezéshez - vélte Iker.

- Igen - hagyta rá mély érzéssel Patty -, szörnyen jól értett a fegyelmezéshez. Nos, amikor Raoul odaért, átadta a névjegyét Ellennek és engem hívatott, de Ellen nem értette, és Sarah kisasszonyt hívta, mikor Sarah kisasszony meglátta Raoult a fekete öltönyében...

- ...inasnak nézte! - vágott közbe Georgie.

- Igen, inasnak vélte, és ránézett a névjegyre, amit Ellen adott át neki, és fagyosan kérdezte: „Mi ez, kérem?”

- „A... a nevem.”

- „Azt látom” - mondta Sarah kisasszony. - „De hol van az ajánlólevele?”

- „Nem tudtam, hogy az is szükséges” - mondta rémülten Raoul.

- „Hogyne volna szükséges” - felelt Sarah kisasszony. - „Nem engedhetem be a házba, míg nincs ajánlólevele azokról a helyekről, ahol eddig volt.”

- „Nem tudtam, hogy ilyen szigorúak.”

- „Kénytelenek vagyunk” - felelt határozottan Sarah kisasszony. - „Sok gyakorlata van?”

Raoul ezt nem egészen értette, de tanácsosnak vélte azt mondani, hogy nincs...

- „Akkor nem felel meg” - jelentette ki Sarah kisasszony.

- „Hány éves?”

Raoul ijedtében már erre sem emlékezett. - „Tizenkilenc... izé... húsz.”

- „Nem is értem, hogy merészelt idejönni” - mondta szigorúan Sarah kisasszony. - „Egy pillanatig sem túrném meg a házban. Ráadásul túlságosan fiatal és túlságosan jóképű.”

Mikor másnap Ellen elmondta, hogy az az úr engem keresett, Sarah kisasszony nagyon kétségbe volt esve, és levelet íratott velem, hogy megmagyarázzam a dolgot és meghívjam Raoult vacsorára, de hat lóval sem lehetett volna a házba hurcolni. Azóta sem mer Washingtonban még csak kiszállni sem, mindig hálókocsin utazik át, és azt mondja, még úgy is lidércnyomása van.

- És ezért nem jött el ide sem?

- Ezért - válaszolt Patty. - Megmondtam, hogy itt nincsenek inasok, de azt mondta, hogy itt is csak nőkből áll a tanári kar.

- De hiszen azt mondtad, hogy eljön a bálba.

- Igen, ezúttal eljön.

- Biztos?

- Biztos - mondta Patty mély meggyőződéssel. - Tudja, hogy mi történik, ha nem jön el!

- Mi történik? - kérdezte Iker.

- Semmi.

Iker megcsóválta a fejét, Georgie pedig megkérdezte: - Hát akkor miért nem töltöd ki a táncrendjét?

- Tulajdonképpen megtehetném. Eddig csak azért nem tettem, mert nem óhajtottam kísérteni a sorsot. Nem akarom valami komoly balesetet okozni - magyarázta, míg papírt és ceruzát vett elő. - Milyen táncod szabad, Lucille? Georgie, foglalt már a harmadik?

Miközben ezt az ügyet lebonyolították, kopogtattak az ajtón.

- Ki lehet az? - kérdezte Priscilla. - Kopogott valaki? Szabad!

Az ajtó kinyílt; egy szobalány állt a küszöbön, kezében sárga boríték. A félhomályos szobában bizonytalanul tekintett egyik arcra a másikra. - Miss Patty Wyatt itt van? - kérdezte.

Patty némán nyúlt a távirat után, aztán ledobta az íróasztalára, és komor mosollyal szemlélte.

- Mi az, Patty? Nem is olvasod el?

- Nem szükséges. Úgyis tudom, mi van benne.

- Akkor én olvasom el - jelentette ki Priscilla, és feltépte a borítékot.

- Kar vagy láb? - kérdezte mérsékelt érdeklődéssel Patty.

- Egyik sem - mondta Priscilla. - Borda.

- Aha - mormolta Patty.

- Mi áll benne? - kíváncsiskodott Georgie. - Olvasd fel!

New Haven, november 29-én

*Futballnál bordatörést szenvedtem. Sebesülés komoly. Végte-
lenül sajnálom. Remélem, legközelebb eljöhettek.*

Raoul

Patty pedig csendesen megjegyezte:

- Nem lesz legközelebb.

Harmadik fejezet

A hiszékeny Mr. Todhunter

- Megjött már a posta? - kiáltott oda Priscilla egy leánynak a folyosó végén.

- Nem hiszem. Hozzánk még nem kopogott be.

- Ott jön! - és Priscilla lecsapott a postáslányra. - Hozott valamit a 399-be?

- Miss Wyatt postáját is átveszi?

- Igen, adja csak ide az egészet. Milyen sok! Ezt mind mi kapjuk? - Priscilla a jegyzetfüzetét cipőmadzagon lóbálva ment végig a folyosón, és közben a borítékokat nyitogatta. Hamarosan csatlakozott hozzá Georgie Merrilees, aki szintén cipőmadzagon lóbálta a jegyzetfüzetét.

- Hahó, Pris, angolra mész? Segítsek vinni a postádat?

- Köszönöm - szölt Priscilla -, a javát akár meg is tarthatod. Ez például - mutatott fel egy kék borítékot - egy minden hölgy számára nélkülözhetetlen arckrémnek a reklámja; ez itt - tartott fel egy sárga borítékot - minden szellemi dolgozó számára kihagyhatatlan marhahúski-
vonatot reklámoz; ez pedig - tartott fel egy fehér borítékot - a legnagyobb becsapás, mert igazi levélnek látszik, pedig csak egy „Tisztelt Hölgyem”-féle nyomtatvány, melyben szabóm közli, hogy a Huszonkettedik utcából

a Negyvenharmadik utcára költözött, és reméli, továbbra is megtisztelem megrendeléseimmel.

- Ami pedig a Patty postáját illeti - tért át szobatársnője leveleire -, ez a levél arckrémet reklámoz, a másik marhahúskivonatot, egy pedig a Yale-ről érkezett. Valószínűleg Raoul magyarázkodik benne, miért nem jöhetett el a bálra. Persze kár volt megerőltetnie magát. Halandó ember el nem hitetheti Pattyvel, hogy Raoul nem szándékosan szenvedett bordatörést. Azt viszont nem tudom, ez kitől jöhetett - vette szemügyre Priscilla az utolsó levelet. - A feladó helyén csak ennyi van: „Hotel A, New York”. Te már hallottál róla? Mert én nem. Az írás is ismeretlen.

- Patty valamennyi levelezőjét nyilvántartod? - nevetett Georgie.

- Ó, már legtöbbjét ismerem. Az érdekesebb leveleit Patty rendszerint felolvassa, az érdektelenekre meg sose válaszol, hát többé nem írnak. Siessünk, mindjárt csengetnek - azzal belevetették magukat a tanterem felé igyekvő leányok tömegébe.

A csengő valóban megszólalt, mihelyt a teremhez értek, és Priscilla minden megjegyzés nélkül Patty ölébe zúdította a leveleket. Patty épp verset olvasott, és fel sem nézett. Az első csengetés óta mintegy tíz oldalnyi Shelley-t emésztett meg, és mivel nem volt benne bizonyos, melyik költővel foglalkoznak majd az órán, ugyanilyen iramban fogyasztotta Wordsworth-öt. Patty eljárása a romantikus költőkkel a következő volt: az óra első felében igen élénk, minduntalan elkapja az előadó pillantását, gyönyörűen mondja a verset, az idő további részét pedig szelíd elmélkedéssel tölti.

Ma azonban a szokatlanul nagy mennyiségű posta elvonta figyelmét a közvetlen kötelességről. Nem kapta el a tanár pillantását, a verselemzés az ő részvétele nélkül folyt.

Priscilla az utolsó padból figyelte, amint Patty kétkedően felvonja szemöldökét a Yale-ről jött levél olvasásakor, és fintort vág a kék és a sárga boríték láttán. Mielőtt azonban a „Hotel A”-hoz érkezett volna, Priscilla figyelmét ismét a vers-elemzés kötötte le. Már rá került a sor, és sürgősen igyekezett véleményt alkotni Wordsworth-nek a halhatatlanságról vallott véleményéről s annak lényeges jellemzőiről.

A termet hirtelen Patty hallható kuncogása döbbsentette meg. Patty sietősen komoly arckifejezést öltött, s ártatlanul igyekezett maga elé nézni - de már későn. Mivel éppen most sikerült elkapnia az előadó pillantását.

- Miss Wyatt, mit tekint szerzőnk legkomolyabb korlátjának?

Miss Wyatt pislogott egyet-kettőt. Ez a kiragadott kérdés értékelhetetlen volt. Pattynek azonban azt súgta az életbölcselete, hogy bármilyen válasz jobb a semmilyenennél.

- Nos - öltött mély megfontolásra valló arckifejezést -, ezt a kérdést kétféleképpen vehetjük szemügyre: vagy művészi, vagy bölcséleti tekintetben.

Ez ígéretesen hangzott. A tanár bátorítóan pillantott rá.
- Nos? - kérdezte mosolyogva.

- Mindazonáltal - folytatta még mélyebb megfontolás után Patty - véleményem szerint végső soron mindkettőnek a magyarázata ugyanarra az okra vezethető vissza.

- Melyik az a „mindkettő”? - kérdezhetné volna a tanár. De nem kérdezett semmit, csak várt.

Patty ugyan úgy vélte, eleget tett kötelességének, most azonban vakmerően folytatta: - Mély filozófiája ellenére bizonyos... mondhatnánk szilaj vonást ismerhetünk fel költészetében, továbbá a... az érett megfontolás hiányát, amelyet költőnk éretlenségének, valamint a... a meglehetősen zabolátlan életvitelének tulajdoníthatunk.

Ha hosszabb élet adatik meg neki, ezt minden bizonnyal leküzdhette volna.

Az osztály ámult, a tanár szája széle megremegett. - Mindenesetre érdekes nézőpont, Miss Wyatt, s megítélésem szerint merőben eredeti.

Amikor az óra végén kitódultak a teremből, Priscilla Pattyre rontott. - Mi a csudát hablatyoltál össze Wordsworth ifjúságáról és éretlenségéről? Az az ember nyolcvan évnél is tovább élt, és utolsó leheletével is még verset költött!

- Wordsworth? Én Shelley-ről beszéltem.

- Hát mi nem.

- Honnan tudhattam volna? - méltatlankodott Patty. - Folyton csak „szerzőnk”-ről volt szó, és ameddig csak lehetett, elkerültem a pontos részleteket.

- Jaj, Patty, Patty! És még azt mondtad, hogy zabolátlan! A bárányszelíd Wordsworth!

- Egyébként min vihogtál? - tudakolta Georgie.

- Ezen - mosolyodott el Patty, és széthajtogatta a „Hotel A” -ból érkezett levelet. - Egy angol férfi írta, bizonyos Mr. Todhunter, akivel apám nyáron ismerkedett meg, és meg-invítálta hozzánk néhány napra. Teljesen elfeledkeztem róla, és tessék: azt kérdi, hogy meglátogathat-e, és mikor lenne alkalmas, és hogy nem zavarna-e, ha ma este jönne el. Szép kis összetett mondat, mi? A vonata fél hatkor érkezik, és ő hat felé érhet ide.

- Nemigen hagy neked választást - állapította meg Priscilla.

- Hát nem, de nem baj. Meghívtam, hogy jöjjön el egyszer vacsorára, aztán teljesen megfeledkeztem róla. Igazában egész helyes, és akármit mondanak általában az ango-lokról, aránylag szórakoztató.

- Szándékosan, vagy véletlenül? - tudakolta Georgie.

- Így is, úgy is - mondta Patty.

- És mit keres Amerikában? - kérdezte Priscilla. - Remélhetőleg nem az „Amerikai Leány”-ról óhajt könyvet írni?!

- Azt azért nem - mondta Patty. - Voltaképpen egy újság tudósítója. És nagyon kíváncsi a kollégiumokra. - Patty ábrándosan elmosolyodott.

- Patty! Szívből remélem, hogy nem hitted el egy angyallal, édesapád vendégével, valamelyik szokásos fantázia-remekedet!

- Ugyan! - méltatlankodott Patty. - Minden szavamat megfontoltam. Bár - ismerte el - Mr. Todhunter felettébb... felettébb hiszékeny.

- Az ajánlatos, ha téged hall - állapította meg Georgie.

- Megkérdezte - folytatta zavartalanul Patty -, hogy mit tanulunk a kollégiumban. De figyelmeztettem magamat, hogy szegény ember idegen ebben az országban, megfékeztem hát természetes hajlamaimat, és szó szerint ismertetem a katalógusban olvasható szöveget, részletesen elmagyaráztam, milyen módszerekkel oktatnak minket, és apróra leírtam a könyvtárat, a laboratóriumokat, meg az előadótermeket.

- És mindent elhitt?

- Már miért ne hitte volna? - csodálkozott Patty. - Valósággal le volt nyűgözve. Aztán félve megkérdezte, szoktuk-e valamivel enyhíteni a stresszt, hogy szórakozunk-e néha, meg ilyesmi, mire én azt mondtam, hát hogyne, van Browning-klubunk és Ibsen-klubunk, és néha eredeti nyelven adunk elő görög tragédiákat. Ettől úgy megijedt, hogy azt gondoltam, többet a közelemben se jön, nehogy angol helyett görögül szóljak hozzá.

Patty barátnői a tények ismeretében az utóbbi megjegyzésen jól mulattak, hiszen Patty elsőévesen háromszor is

megbukott görögből, és másodévben meg kellett ismételnie a kurzust.

- Minthogy az illető újságíró - mondta Priscilla -, remélem, igyekszel kissé enyhíteni ezt a fennkölt benyomást, mert még le fogja becsülni hazája női kollégiumait.

- Jó, hogy mondod - bólintott Patty. - Erre nem is gondoltam.

Közben a hálótermek lépcsőjéhez értek. - Ne menjünk még be - mondta Georgie. - Gyerünk a konyhára, és kérjünk egy kis csokis süteményt.

- Köszönöm - rázta meg a fejét Priscilla. - Én diétázom.

- Hát akkor egy kis levest.

- Két étkezés közt sosem eszem.

- Jól van, akkor te gyere, Patty.

- Elnézést, de le kell vinnem a mosodába a fehér ruhámat, hogy kivasaltassam.

- Csak nem akarod estélyi ruhában fogadni a vendégedet?

- De igen. Azt akarom, hogy jó benyomást szerezzen az Amerikai Leányról.

- Hát ha senki sem jön - sóhajtott Georgie -, én ugyan éhes vagyok, de inkább felmegyek és felöltöttem azt a hajasbabát az Alapítványnak. Ma este lesz a bemutató.

- Én már felöltöttem a magamét - közölte Priscilla -, Patty pedig nem is visz babát. Láttátok ma délelőtt, amint Bonnie Connaught az utolsó padban a babája alsószojnyáját szegte egész biológiaóra alatt?

- Tényleg? - kacagott Patty. - Még jó, hogy Hitchcock prof rövidlátó.

A kollégiumi Alapítvány ugyanis évente háromezred hajasbabát osztott szét a diáklányoknak, hogy felöltöztessék és elküldjék az Alapítvány New York-i központjának. A babákat olyan szépen kellett felöltöztetni, hogy a New

York-i édesanyák azokról vehessenek mintát a gyermekek öltöztetéséhez. Ám tagadhatatlan, hogy a diáklányok inkább hatásra törekedtek, és a részleteket meglehetősen elhanyagolták. A babaküldemény elutaztatásának előestéjén bemutatót tartottak, két cent (bélyegben is leróható) belépődíjjal, a babák útiköltségére.

Tíz perccel múlt hat óra, és a Phillips Ház lakói (már akik nem késtek el) vacsoránál ültek, amikor a szobalány behozta Mr. Algernon Vivian Todhunter névjegyét. Patty izegve-mozogva igyekezett bekapcsolni gyönyörű fehér ruháján a deréktájra eső gombokat.

- Jaj, Sadie - szólt a szobalánynak -, segítene begombolni hátul a ruhámat? Sem alulról, sem felülről nem érem el.

- Milyen szép ma este Miss Wyatt! - álmélkodott Sadie.

Patty nevetett. - Mit gondol, meg tudom védeni hazánk becsületét?

- Bizonyára, kisasszony - válaszolt udvariasan Sadie.

Patty végigrohant a folyosón, a fogadószoba ajtajáig, majd higgadt nyugalommal (a maga véleménye szerint roppant elegánsan) vonult be. A szoba üres volt. Patty meglepetten nézett körül, mivel tudta, hogy a folyosó túlsó végén nyíló másik két fogadószobát a bababemutató foglalja el. Odaosont, és bekukkantott a résnyire nyitott ajtón. A szobában temérdek hajasbaba sorakozott, minden egyes bútordarabon babák ültek, és a legtávolabbi sarokban, egy babasor végén Mr. Algernon Vivian Todhunter kuporgott egy kanapé szélén, körülötte aranyhajú babák, ölében pedig az a három, amelyiknek a helyét ő foglalta el.

Patty visszahúzódott az ajtó mögé, és jó három percbe telt, mire visszanyerte higgadt nyugalmát, majd belépett, és túláradó nyájassággal üdvözölte Mr. Todhuntert.

A fiatalember vigyázva áttette bal karjába a babákat, felállt, és kezet fogott Pattyvel.

- Hadd vegyem át az aranyos kicsikéket - szólt kedvesen Patty. - Attól tartok, az útjában vannak.

Mr. Todhunter olyasmit motyogott, hogy részéről a szerencse, és megtiszteltetésnek tartja, hogy foghatja a babákat.

Patty megigazgatta a babák ruháját, és anyai gonddal ültette vissza őket a kanapéra. Mr. Todhunter komoly tekintettel figyelte, miközben természetes udvariassága újságírói ösztönével vetélkedett. Végül kissé akadozva megszólalt: - Khm... Miss Wyatt, kegyedék... mármint a fiatal hölgyek sok időt töltenek a babákkal való játszadozással?

- Nem - nézett nyíltan a szemébe Patty -, nem mondhatnám, hogy túlságosan sokat. Sosem hallottam, hogy valamelyik leány is elhanyagolta volna emiatt a munkáját. Ne gondolja, hogy minden este ennyi baba van itt - folytatta. - Igazában szokatlan esemény. Évente egyszer bababemutatót tartunk, hogy vajon melyikünk öltöztette a legelegánsabban a babáját.

- Értem - bólintott Mr. Todhunter. - Amolyan barátságos kis versengés.

- Merőben barátságos - tódította Patty.

Miközben az ebédlőbe indultak, Mr. Todhunter megigazgatta a szemén a monokliját, és búcsúpillantást vetett a bababemutatóra.

- Attól tartok, gyermetegnek tartja a szokásainkat, Mr. Todhunter - szólt bájosan Patty.

- Dehogyan, Miss Wyatt, egyáltalán nem! - szabadkozott sietve Mr. Todhunter. - Egészen elbűvölőnek tartom, és annyira... khm... szokatlannak. Mindig is hallottam, hogy ezekben a női kollégiumokban sajátos játékokat űznek, de ennyire... hogy is fejezzem ki magam... ennyire

nőies foglalatosságra nem számítottam, hogy hajsbabákkal játszanak!

Amikor Patty később visszatért a szobájába, Georgie-t és Priscillát nyelvtankönyvek és szótárak tömkelegében találta, amint éppen a német fordítással vesződték.

- Ha nekem férfilátogatóm van - közölte vészjóslóan Priscilla -, igazságosan osztom rajta a barátnőimmal.

- Kivált, ha valamilyen csodabogár - fűzte hozzá Georgie.

- Mi kiöltöztünk, és az utatokba álltunk, mikor kijöttek a kápolnából - folytatta Priscilla -, de még csak ránk se néztetek!

- Az angol férfiak annyira szegénylősek - mentegetőzött Patty. - Nem akartam megijeszteni.

Priscilla gyanakvó pillantást vetett rá. - Patty, remélem, nem éltél vissza a szegény ember hiszékenységével!

- Ugyan, dehogy! - válaszolt méltóságteljesen Patty. - Valamennyi kérdésére kimerítően válaszoltam, és vigyáztam, hogy semmit el ne túlozzak. Persze - fűzte hozzá lefegyverző őszinteséggel - nem vállalhatok felelősséget azért, hogy milyen benyomásokat szerzett. Amikor egy angol a fejébe vesz valamit, azon szinte lehetetlen változtatni.

Negyedik fejezet

Etikai kérdés

Patty felelési módszere a tanárok gondolkodásmódjának beható ismeretén alapult. Negyedéves korára már olyan tökélyre vitte ezt a tudományt, hogy napra pontosan meg tudta mondani, mikor fog felelni, és milyen kérdést kap. Taktikája tárgy és tanár szerint változott, és az emberi természet oly mély és alapos ismeretének volt eredménye, amellyel érdemesebb ügyben sokra vihette volna.

A kémiantanárnő például már rég feladta azt az illúzióját, hogy a leánynövendékek lelkiismeretesebbek a fiúknál. Eredetileg nem volt gyanakvó lélek, de hosszú pedagógiai pályafutása során óvatossá vált, és óráin állandó élénk részvételt kívánt meg. Nem tűrte, hogy hallgatói „elkalandozzanak”, és aki nem figyelt, az mindig megadta az árát. Patty még a tanév elején kifürkészte a tanárnőnek ezt a gyengéjét, s azonnal készen állt a haditerve. Amíg nem értette a kísérleteket, feszült figyelemmel és megértéssel nézett a tanárnőre, mihelyt azonban megértette a dolgot, és felelni akart, álmodozó mosollyal tekintett ki az ablakon, és amikor felszólították, ijedt rezzenéssel tért vissza a kémia világába, majd pillanatnyi habozás után kitűnően felelt. Mi tagadás, ritkán kalandozott el, ám annál gyakrabban tanúsított feltűnő érdeklődést és megértést.

A franciaórán éppen fordított taktikával dolgozott. A tanár - veleszületett udvariasságánál fogva - csak azokat szólította fel, akik ránéztek, és látszott rajtuk, hogy felelni akarnak. Ez alapjában véve egyszerű dolog volt, és mégis óvatosságot igényelt. Patty leejtette a tollát, elpotyogtatta jegyzetömbje lapjait, megkötötte cipőfűzőjét, sőt még tüszszentett is a számára alkalmatlan pillanatokban. A többi növendék, aki nem volt művésze az emberismeretnek, azal is megelégedett, hogy lesütötte szemét, amikor a tanár végignézett a padsorokon. Ezt a módszert Patty megvetette; szerinte annyit ért, mintha egyenesen azt mondanák: „Kérem, ne szólítson fel: nem tudok semmit!”

Mr. Cairnsley-nél, a filozófiatanárnál azonban nagyon nehéz volt bármiféle haditervet kieszelni. A tanár úr a kollégium szolgálatában öregedett meg, de harmincévi tapasztalat után is gyanútlanul bízott növendékeiben, csakúgy, mint működése kezdetén. Meg volt róla győződve, hogy tanítványait ugyanúgy érdeklik a filozófia alaptételei, mint őt magát, és feleltetésnél minden rendszer nélkül, csak a pillanat hatása alatt járt el. Számos generáció hiába kutattott feleltetési rendszere után: örök titok maradt. Egyesek azt állították, hogy minden hetedik lányt hívja fel, mások azt, hogy sorsot húz. Patty diadalmasan jelentette ki a tanév elején, hogy megoldotta a rejtélyt - a tanár úr hétfőn a vörös hajú leányokat hívja fel, kedden a szőkéket, szerdán és csütörtökön a barnákat, és pénteken a feketéket. De a gyakorlat ezt az elméletet is megcáfolta, és Patty hamarosan rájött, hogy minden leleményessége mellett még sok tanulásra is szüksége van, ha Cairnsley tanár úr óráin meg akarja tartani jó hírnevét. Márpedig ragaszkodott ehhez a hírnévhez, mert kedvelte a tanárt, és ő is egyike volt Mr. Cairnsley legkedvesebb növendékeinek. Patty régről

ismerte a tanár úr feleségét, és mielőtt még a kollégiumba került volna, gyakran meg is látogatta őket – röviden szólva tehát jó példája volt a tanári kar és a növendékek közötti eszményi kapcsolatnak.

Patty, sok más irányú elfoglaltsága lévén, nem mélyedt el kellő mértékben a filozófiában, de megfelelő mennyiségű felületes tudással rendelkezett, melynek részletei talán meglepték volna Cairnsley tanár urat, ha a színpalak mögé lát. Bár Patty tudománya nem alapult szigorúan a tankönyvön, az osztályban jó hírnévnek örvendett, és ahogy ő maga is sóhajtva beismerte: – Nagy terhet ró az ember képzelőtehetségére, ha fenn akarja tartani jó hírét a filozófia terén.

Egészen az utolsó tanévig megtartotta ezt a meg nem érdemelt, törekeny hírnevet, mely látszatra épült, és a leggyengébb érintésre összeomolhatott volna. Gyakran csak a szerencse segített rajta egy-egy kritikus pillanatban. Egyszer a csengő szólalt meg éppen jókor, két alkalommal pedig sikerült elkerülnie az egyenes választ azzal, hogy a tárgyalást mellékvágányra terelte. Mindamellet tudta, hogy a szerencse elpártolhat tőle, és minthogy a tanár rendszerint elfelejtett névsort olvasni, Patty vakmerően kerülte a filozófiaóráát, valahányszor nem készült el a feladattal.

Egy héten át más irányú (nem csupán tanulmányi) elfoglaltsága meggátolta, hogy a szokásos energiával igyekezzen fenntartani jó hírét a filozófiában, és néhány napon át mulasztotta az órákat.

– Mi volt a téma etikában, amikor hiányoztam? – kérdezte egy délután Priscillától.

– Swedenborg.

– Swedenborg... – ismételte álmodozva Patty. – Új vallást alapított, ugye? Vagy új testnevelési módszert dolgozott ki?

Hallottam róla, de nem emlékszem a részletekre.

- Jó lenne, ha megtanulnád; fontos alakja a filozófiatörténetnek.

- Elhiszem, de huszonegy éven át nem ismertem, tehát várhatok még egy hónapig. Konfuciust és a jezsuitákat a vizsgaidőszakra tartogatom, Swedenborgot is hozzájuk csapom.

- Ne tedd! Cairnsley tanár úr nagyon szereti, és bármikor feleltethet belőle.

- Dehogy - nevetett Patty. - Azzal nem fecsérli az időt. Folytatja az előadást további két hétig - látom a szemén. Legjobban azt szeretem egy tanárnál, ha megmarad a megbízható, kitaposott úton, és nem tér le róla holmi apró meglepetések kedvéért.

- Egyszer még keserves meglepetés érhet - figyelmeztette Priscilla.

- Nyugalom, kedves jósnóm. Én ismerem Cairnsley tanár urat, ő is ismerni vél engem, és gyönyörűen boldogulunk egymással. Bárcsak sokan hasonlítanak hozzá - sóhajtott Patty.

Cairnsley tanár úr másnap reggel előadásba fogott, amelyet láthatólag úgy számított ki, hogy az egész órát igénybe vegye. Patty diadalmas pillantást vetett Priscillára, miközben lecsavarta a töltőtolla kupakját, hogy jegyzetelni kezdjen. Előadás közben azonban Swedenborgra terelődött a szó, a tanár egy pillanatra elhallgatott, majd felszólított az első sorból egy leányt, foglalja össze Swedenborg filozófiáját. A leány, szerencsétlenségére, Schopenhauerral tévesztette össze, és olyan tanokat tulajdonított neki, amelyek kétségbe ejtették volna a filozófust, ha hallja őket. A tanár elkomorult, egy másik lányt szólított fel, és megismételte a kérdést - hasonló eredménnyel. Az osztály láthatólag

magáévá tette Patty téveszméjét, és azt hitte, még nem érkezett el az idő, hogy megtanulják a jegyzeteket. A tanár pedig sorra hívta fel a lányokat, és most már fagyos gúny ült ki az arcára.

Amikor Patty sorához ért, Patty tudta, hogy sorsa megpecsételtetett. Hiába kutatott emlékezetében Swedenborg után. Csak a nevét tudta, semmi mást. Ugyanúgy lehetett régi görög, vagy modern amerikai. Patty érzékelte, hogy képzelőereje nem segítheti ki, és azt is, hogy a békés természetű tanár kivételesen nagyon harcias, és Swedenborg, senki más, csak Swedenborg kell neki. Patty elgyötört pillantást vetett Priscilla felé, és Priscilla gúnyosan mosolygott. - Én megmondtam! - tudatta a mosolya.

Patty kétségbeesetten nézett körül. Helyéről alig látta a tanár feje búbját, de az feltartóztathatatlanul közeledett. Már a Patty előtt ülő lányt szólította fel, az ijedten belezavarodott a mondókájába, a tanár pedig hideg nyugalommal írta be az elégtelent a noteszébe.

Amikor felemelte a fejét, Patty helye üres volt. Patty a padlón térdelt, fejét az előtte ülő lány mögé hajtotta. A tanár pedig elhaladt a helye mellett, és a következő lányt hívta fel, aki ijedten köhögött egyet-kettőt, és elégtelenre felelt. És miközben a tanár feljegyezte ezt a tényt, Patty ismét elfoglalta a helyét. Elfojtott nevetés hallatszott innen-onnan, és a tanár haragosan jegyezte meg, hogy semmi okot nem lát a derülségre. Végre csengettek, és az osztály rosszkedvűen indult a folyosó felé.

Délután Patty berontott a dolgozószobába, ahol Priscilla és Georgie Merrilees éppen teát készítettek.

- Gondoltátok valaha, hogy nagyon lelkiismeretes vagyok? - tudakolta.

- Ez sohasem volt erős oldalad - mondta Georgie.

- Pedig most bebizonyítottam! Mit gondoltok, mit csináltam?

- Pótoltad, amit etikában mulasztottál - találgatott Priscilla.

- Még annál is rosszabbat.

- Patty, csak nem voltál a tornateremben?

- Uramisten, dehogy. Odáig azért nem süllyedtem. Inkább elmondom. Na szóval, találkoztam Cairnsley tanár úrral a kapunál, elkísértem egy darabon, és mit szóltok: megdicsért, hogy milyen jól haladok etikában!

- És erre nem jöttél zavarba? - kérdezte Georgie.

- De igen - ismerte be Patty. - Mondtam is, hogy távolról sem tudok annyit, mint hiszi.

- Mire ő...?

- Mire ő azt mondta, hogy túl szerény vagyok. Annyira megbízik mindenkiben az öregúr, hogy az ember szinte sajnálja becsapni. És képzeljétek: elmondtam neki a mai üres hely történetét!

Priscilla helyeslően mosolygott rendszerint tévelygő lakótársnőjére. - Látod, Patty - mondta kedvesen -, jobb vagy, mint amilyennek hittelek!

- Hálás köszönet! - morogta Patty.

- Már-már azt hiszem, hogy mégis van lelkiismereted - mondta Georgie.

- Még hozzá nem is akármilyen! - jelentette ki Patty.

- Hidd el, Pattykém - mondta Priscilla -, hogy a lelkiismeretesség a végén mindig meghozza gyümölcsét.

- De még mennyire! - nevetett Patty. - Cairnsley tanár úr megígérte, hogy külön nekem elmagyarázza Swedenborgot, és ma estére meghívott hozzájuk vacsorára!

Ötödik fejezet

A titokzatos Kate Ferris

A titokzatos Kate Ferris, aki egy féléven át az idegösszeomlás peremén tartotta Priscillát, nagyon hirtelen, és rögtönzött módon kezdte meg kollégiumi életét. Egy novemberi napon kezdődött a dolog. Georgie Merrilees és Patty a kollégium versenypályájáról tértek haza, ahol egy darabig büszkén nézték Priscilla rekordjavítási kísérleteit. Georgie megállt a dolgozószoba ajtaja előtt, és szemügyre vette a kifüggesztett papírlapot.

- Mi ez, Patty?

- Ó, ez a Német Klub névsora. Priscilla a titkár, és aki be akar lépni a klubba, nála jelentkezik. A dolgozószobánk annyira tele volt mindig elsőévesekkel, hogy azt mondtam Priscillának, tegye ki az ajtóra a listát, és arra iratkozzanak fel. Így aztán kitűnően megy a dolog - és Patty kedvtelve tekintett végig a hosszú névsoron. - Népszerű szervezet, igaz? Az elsőévesek valósággal tolonganak, annyira szeretnének belépni.

- Meg akarják mutatni Fräulein Scherinneknak, hogy mennyire érdekli őket a német nyelv - nevetett Georgie.

Patty kezébe vette a ceruzát.

- Nem akarnál belépni? Priscilla meg lenne hatva.

- Nem, köszönöm. Már éppen elég tagsági díjat fizetek így is.

- Én sajnós nem volnék alkalmas, mert egy szót sem tudok németül. De ez a ceruza olyan szép hegyes, hogy szívesen írnék vele. - Patty egy pillanatra elgondolkodott, aztán odaírta a listára a „Kate Ferris” nevet.

Georgie nevetett.

- Ha volna véletlenül egy Kate Ferris a kollégiumban, nagyon csodálkozna, hogy tagja a Német Klubnak!

És ezzel el is felejtették a dolgot.

Néhány nap múlva, amikor a két lány az előadások után hazatért, Priscillát és a Német Klub elnökét találták a dolgozószobában, amint hevesen lapozgatták a kollégium katalógusát.

- Nem másodéves - mondta az elnök. - Elsőéves lehet. Nézd át még egyszer, Priscilla.

- Már háromszor átnéztem, de egyetlen Ferrist sem találtam.

Georgie és Patty összenéztek, aztán megkérdezték, mi a baj.

- Egy Kate Ferris nevű lány jelentkezett a Német Klubba, és hiába keressük valamennyi osztályban. Az egész kollégiumban nincs ilyen nevű lány.

- Talán bejáró - vélte Patty.

- Persze! Erre nem is gondoltunk! - És Priscilla átnézte a bejáró hallgatók névsorát is. - Nem, ezek közt sincs.

- Talán rosszul olvastad a nevét!

Priscilla elővette a jelentkezési lapot, és diadalmasan mutatott a félreismerhetetlen „Kate Ferris” aláírásra.

- Lehet, hogy kifelejtették a katalógusból.

- Sohasem hallottam, hogy ilyesmi előfordult volna - mondta kételkedve az elnök. - Szerintem legjobb lenne, ha mi sem vennénk fel a névsorba, míg meg nem tudjuk, hogy kicsoda.

- Azzal nagyon megbánthatnátok - mondta Georgie. - Az újoncok roppant érzékenyek, és rögtön megsértődnek, ha kihagyják őket valamiből.

- Na jó, mindegy. - És Kate Ferris neve bekerült a Klub névsorába.

Néhány hét múlva Priscilla nagy buzgalommal fordította németre a Klub utolsó ülésének jegyzőkönyvét, aztán megkönnyebbült sóhajjal csukta be a szótárt, és Pattyhez fordult.

- Furcsa dolog ez, ezzel a Kate Ferrisszel. Nem fizette be a tagdíjat, és ha jól tudom, még egyetlen ülésen sem vett részt. Nem törölnéd ki a nevét a névsorból? Azt hiszem, már nincs is a kollégiumban.

- Te is kitörölheted - mondta Patty, és szótlánul figyelte, amint Priscilla tollkésével kivakarja a nevet. Patty sohasem cselekedett elhamarkodottan.

Másnap délelőtt, amikor Priscilla visszatért az órákról, egy levélkét talált az ajtaján, Kate Ferris félreismerhetetlen írásával. A levél így szólt:

Kedves Miss Pond!

Eljöttem, hogy befizessem a Német Klub tagdíját, de mert sajnós nem találtam itthon, a pénzt a könyvespolcon hagytam. Sajnálom, hogy annyi ülést elmulasztottam, de az utóbbi időben órákra sem tudtam járni.

Kate Ferris

Priscilla megmutatta az elnöknek a levélkét, mint Kate Ferris létezésének kézzelfogható bizonyítékát, és újra beírta a nevét a névsorba.

Néhány hét múlva újabb levelet talált az ajtaján levő üzenőfüzetben.

Kedves Miss Pond!

Minthogy tanulmányaim nagyon elfoglalnak, nincs időm részt venni a Német Klub ülésein, és így elhatároztam, hogy kilépek. Lemondó leveletem a könyvespolcon hagytam.

Kate Ferris

Priscilla ismét kikaparta a nevet a névsorból, majd így szólt Pattyhez:

- Örülök, hogy ez a Kate Ferris kilépett a Klubból. Ő egymaga több gondot okozott már nekem, mint az összes többi tag együttvéve.

Másnap délelőtt újabb üzenet állt a füzetben:

Kedves Miss Pond!

Említettem Fräulein Scherinneknél, hogy kiléptem a Német Klubból, és ő azt mondta, hogy rosszul tettem, mert a Klub nagy segítségemre lehet munkámban. Azt tanácsolta, hogy maradjak. Így hát nagyon kérem, ne mutassa be lemondó leveletem az ülésen, mert elhatároztam, hogy megfogadom a tanácsot.

Kate Ferris

Priscilla sóhajtván mutatta meg a levelet Pattynek, majd előszedte a Német Klub tagnévsorát, fellapozta az F betűt, és újra beírta Kate Ferris nevét.

Patty részvétellel figyelte. - Már egészen elvékonyodott itt a papír! - nevetett. - Ez a Kate Ferris nemsokára átér a túlsó oldalra. Ha még egy párszor meggondolja magát, nem marad semmi a papírból.

- Érdeklődni fogok róla Fräulein Scherinnél - határozta el Priscilla. - Már annyi vesződést okozott nekem, hogy igazán kíváncsi vagyok rá.

Meg is kérdezte Fräulein Scherint, de az nem emlékezett a lányra.

- Annyi elsőéves tanítványom van - mentegetőzött -, hogy nem tudom megjegyezni sem őket, sem a különös nevüket.

Priscilla az elsőéveseknél is érdeklődött Kate Ferris felel, és bár azoknak nagyon ismerős volt a név, nem tudták biztosan, ki is az voltaképpen. Egyesek magasnak és barnának, mások alacsonynak és szókének írták le, de végül mindig kiderült, hogy valaki másra gondoltak.

Priscilla állandóan hallott róla mindenfelé, de sohasem látta. Miss Ferris gyakran járt nála hivatalosan, de ő olyankor véletlenül sohasem volt otthon. Kate Ferrist felszólították a hirdetőtáblán, hogy vigye vissza a lejárt könyvtári könyveket. Egy alkalommal még dolgozatot is írt a Német Klub számára (Georgie-nak nem volt erős oldala a német, és egy egész szombati napját a dolgozatra áldozta), de mert váratlanul el kellett utaznia, nem olvasta fel személyesen.

Egy-két hónappal Kate Ferris feltűnése után Priscilla vendégeket kapott New Yorkból, és a tiszteletükre teadélután rendezett dolgozószobájában.

- Meghívom Kate Ferrist is - mondta. - Ragaszkodom hozzá, hogy végre személyesen is megismerjem.

- Hívd meg - bólintott Patty. - Magam is nagyon kíváncsi vagyok rá.

A meghívót elküldték, és másnap Priscilla levelet kapott, amelyben Kate Ferris köszönettel elfogadta a meghívást.

- Furcsa, hogy ilyen hivatalosan fogad el egy egyszerű teameghívást - mondta Priscilla -, de örülök neki, mert most már biztosan megismerhetem.

A teadélután estéjén, amikor a vendégek már elvonultak, és a bútorokat visszatolták a helyükre, a fáradt és gyűrött ruhájú házikisasszony (természetes következményeképpen

annak, ha ötvenen vannak egy szobában, ahol legfeljebb tizenötnek volna helye) két-három barátnőjével együtt hozzálatott a maradék szendvicsek és sütemények elfogyasztásához.

Végigtárgyalták a társaságot és ruháikat, és Georgie egyszerre megkérdezte:

- Itt volt Kate Ferris? Annyira elfoglalt a süteménykínálgatás, hogy nem is figyeltem. Pedig igazán nagyon szerettem volna látni!

- Nahát! - kiáltott fel Patty. - Én sem láttam! Nincs a világon még egy ilyen különös teremtés! Milyen volt, Pris?

Priscilla összevonta a szemöldökét. - Nem lehetett itt. Egész este figyeltem. Nem furcsa? Hiszen még írásban is elfogadta a meghívást. Én egészen belebetegszem ebbe a lányba, már-már azt hiszem, hogy láthatatlan!

- Lassan magam is azt hiszem - jegyezte meg Patty.

A másnap reggeli posta egy csokor ibolyát és egy levelet hozott Kate Ferristől, amelyben megírta, hogy halaszthatatlan elfoglaltsága miatt nem tudott eljönni.

- Hát ez örület! - kiáltott fel Priscilla. - Lemegyek az irodába, és megmondom, hogy ez a Kate Ferris nincs benn a katalógusban, sem a kollégium évkönyvében, és megtudom, hol lakik.

- Ne hamarkodd el a dolgot - kérlelte Georgie. - Fogadd el, amit a sors küldött, és légy hálás érte.

De Priscilla elrohant, és nemsokára izgatottan tért vissza.

- Az irodában azt mondták, hogy ilyen nevű lány nincs a kollégiumban, és hogy biztosan eltévesztettem a nevet. Hallottatok már ilyen képtelenséget?

- Szerintem ez lehet az egyetlen ésszerű magyarázat - vélte Patty. - Talán nem is Ferris a neve, hanem Harris.

Priscilla baljós pillantást vetett rá.

- Magad is olvastad a nevét. Olyan szabályos az írása, mintha nyomtatás volna.

- Tévedni emberi dolog - vélekedett Patty.

- Tudod - mondta Georgie -, kezdem azt hinni, hogy az egész dolog csak hallucináció, és Kate Ferris egyáltalán nem is létezik. A dolog mindenesetre nagyon különös, de már olvastunk a pszichológiában különösebbeket is.

- Hallucinációk nem küldenek virágot! - pattant fel Priscilla, és dühösen kivonult a szobából.

- Félek, elvetettük a sulykot - mondta Georgie. - Ha sokat zaklatja az irodát, még utóbb nyomozni kezdenek.

- Magam is ettől tartok - sóhajtott Patty. - Nagyon szórakoztató volt a dolog, de Priscilla kezdi már túlságosan a szívére venni, úgyhogy említeni sem merem a Kate Ferris nevet, ha magunkban vagyunk.

- Mondjuk el neki az egészet?

- Még ne - rázta a fejét Patty. - Nem is merném. Priscilla híve a testi fenyítésnek.

Priscilla néhány nap múlva újra levelet kapott, melyen azonnal felismerte a már-már gyűlölt kézírást. Olvasatlanul dobta a papírkosárba, de aztán győzött a kíváncsiság: kivette a levelet, és elolvasta.

Kedves Miss Pond!

Minthogy egészségi állapotom miatt el kell hagynom a kollégiumot, ezennel beadom lemondásomat, és kilépek a Német Klubból. Szívből köszönöm irántam való kedvességét, és barátságunkra mindig úgy fogok gondolni, mint kollégiumi életem legkellemesebb emlékére.

Szeretettel üdvözöli

Kate Ferris

Amikor Patty a dolgozószobába lépett, Priscillát az íróasztalnál találta, amint némán és dühösen lyukat kapart a névsorba, ahol Kate Ferris neve állt.

- Megint meggondolta magát? - kérdezte derűsen Patty.

- Elhagyta a kollégiumot - morogta Priscilla -, és kérlek, még a nevét se említsétek többé előttem!

Patty részvételtjesen sóhajtott.

- Szomorú - jegyezte meg -, hogy az ember egész kollégiumi életéből nem marad meg egyéb, mint egy lyuk a Német Klub névsorában. Igazán sajnálom szegényt.